

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับประจำวันที 23 เดือนกันยายน พ.ศ.2561 หน้า 5 มูลค่าข่าว 251,226.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ย้อนเวลารำลึกอดีตเพื่อน รร.หญิงล้วนเซนต์โย (๑๓๑๕) SME (๑๓) ในวัยเกษียณ ที่กตติคารจันทรเพ็ญอายุเก่าแก่ ๗๐ ปี ยานพระรามสี่ (ตอน ๘)

๑ สถานี บ้านเรา ปาริชาติ ประคองจิตร

อ ภิวัดน์-รัตน ขาวสนิท ทั้งสองมีบุตรสาวสองใบเถา นัท (น้องนัท) เกิดวันจันทร์ และหทัย (น้องหนู) เกิดวันเสาร์ แม่ตั้งชื่อให้ลูกสาวทั้งสอง “ให้มีเสียงลูกไม่ได้ดังเป๊าะให้เรียนเก่งเป็นที ๑ ก็หลักเสียงลูกให้ดังที่สุด ไม่ดัดตน เพี้ยงแต่ให้เรียนเก่งเป็นที อย่างน้อยเขาก็ได้จินตนาการด้านดนตรี เรียนบัลเล่ต์ เรียนวาดรูปศิลปะกับครูสังคม ทองมี เราเป็นแม่ก็คอยสั่งเบาะลูกไปได้ดีไหม ประเมินว่ามีแววจะไปทางด้านไหน เราก็นับสนุนอย่างเต็มที่ เรียนแค่ปีสองก็รู้แล้วว่าควรส่งเสริมต่อหรือไม่ งานศิลปะของลูกเข้าตา อ.สังคม ทองมี ก็ส่งเสริมประกวดต่างประเทศก็ได้ รับรางวัลทั้งสองคน แล้ว อ.สังคมก็นำผลงานของลูกไปประมูลเพื่อการกุศล เขาก็รู้สึก Happy ที่มีผลงานของลูกร่วมสมทบทุนการกุศลด้วย”

การที่มีลูกสาวทั้งสองคนก็ต้องฝึกฝนให้เขาช่วยตัวเองได้ การว่ายน้ำเป็นเรื่องสำคัญ จะให้เขาไปเตะบอลก็กระไรเลย ครอบครัวเราชอบเดินทาง ถ้าว่าน้ำเป็นก็ช่วยตัวเองได้เป็นอย่างดี ความจริงเด็กทั้งสองคนนี่เรียนที่เบตมดินตัน เทนนิส ชื่ออุปกรณ์ให้เขาเล่น ชื่อเปียโน มีสองเล่มเพื่อฝึกซ้อม คือเราต้องการให้ลูกมีกิจกรรมไม่อยู่หน้าจอโทรทัศน์ มากเกินไป ตอนลูกยังเล็กจะไม่เปิดทีวีให้ลูกดู แต่จะให้อ่านหนังสือชุดอนุญาติให้ดูทีวีเฉพาะหนังการ์ตูน ทำให้เขาไม่ติดโทรทัศน์ แต่เมื่อโตขึ้นเขาดูซีรีส์เกาหลี ละคริไทยบางเรื่องก็ปล่อยเขาดูตามใจชอบ

ทั้งนัทและหทัยเรียนชั้นอนุบาลที่ รร.จุไรรัตน์ เป็น รร.ของ ม.ร.ว.สุขุมพันธุ์ คลัง สโณกุล พี่สาว ม.ร.ว.จิตมณฑล สโณกุล (หม่อมเจ้า) ประธานกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทยและรองประธานกรรมการมูลนิธิสมเด็จพระมหาธีราธิราช อุดมเดชวิกรม พระบรมราชชนก รร.นี้ตั้งอยู่กลางเมืองใกล้กับ Central ชิดลม ที่ รร.นี้เคยเป็นวังเก่ามาก่อน ข้าหลวงในวังก็เป็นผู้ช่วยครูด้วย “หน้าที่งานอยู่แถวถนนวิบูลย์ในต่อนั้น รร.ลูกก็อยู่ใกล้กัน ลูกนัทลูกของหทัยและลูกของทองมีก็ใกล้เสียกัน มาเจอเพื่อนตอนส่งลูกมาเรียนที่ รร.อนุบาลจุไรรัตน์ เด็กสองคนนี่เป็นเพื่อนสนิทกัน พอโตขึ้นก็ส่งเรียนที่ รร.เซนต์โยเซฟคอนเวนต์ หทัยส่งลูกเอง ช่วงที่ลูกยังเล็ก หทัยก็ห่วงเพื่อนเพราะเราก็กิจการก็มหาศาล อีกอย่างเพื่อนหทัยทำงานอยู่ต่างจังหวัด เขาก็ยุ่ง อยู่กับลูกสองคนตลอด”

หลักการเลี้ยงลูกของรัตนาคือให้เขามีประสบการณ์ชีวิต เราจะไม่ปกป้องเขาจนตาย ครอบครัวเราเดินทางท่องเที่ยวไปต่างจังหวัดและต่างประเทศบ้างเป็นครั้งคราว นัทเรียนจบปริญญาตรีคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีที่ดันไฟแนนซ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรียนจบปริญญาโทด้านไฟแนนซ์ที่ลอนดอน ประเทศสหราชอาณาจักร ทำงานแผนกสินเชื่อธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ Corporate ตอน

ที่เขาต้องไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษ “หัวใจแข็งมากไม่ไปส่งลูก ให้เขาเดินทางไปเอง มีกระเป๋าเดินทาง ๓ ใบ บอกให้ไปเปลี่ยนเครื่องที่เมืองบารแล้วเรียกแท็กซี่เข้าไปในมหาวิทยาลัย ความที่เขาเคยเดินทางไปกับเราบ่อย แต่ไม่เคยเดินทางคนเดียว ความจริงเขาก็มีเอกสารเขาจะแต่เราต้องใจแข็ง เขาจะได้มีประสบการณ์ชีวิตที่แข็งแกร่ง”

นัทเป็นคนรับผิดชอบสูง พอเรียนถึงปี ๔ ก็วางแผนด้วยตัวเองว่าจะเรียนต่อปริญญาโท พ่อแม่ไม่ต้องเข้าไปจัดการ นัทติดต่อมหาวิทยาลัยจากต่างประเทศจึงมีใบสมัครเต็มบ้าน เขาเลือกเองด้วยระบบคิดที่ดี ในขณะที่หทัยเป็นคนที่ยึดติดกับแม่ ไขสกลการณ์เฉพาะหน้าได้แก่ง นุ่นสอบได้ที่คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทั้งสองแห่ง “คิดดูสิว่าเด็กที่เพิ่งเรียนจบขึ้น ม.ปลายจาก รร.เซนต์โยเซฟคอนเวนต์ถูกสอบสัมภาษณ์จากอาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยพร้อมกัน ๖ คน นุ่นเล่าว่าแต่ละคำถามกดดันมาก พอจบคำถามสุดท้ายนุ่นตาแดงร้องไห้ อาจารย์ก็ถามว่าหนูร้องไห้ทำไมหรือคะ นุ่นก็ตอบไปว่าหนูอยากเรียนที่นี่มาเลยคะ นุ่นกลับมาแล้วให้แม่ฟัง แม่ก็บอกว่าอาจารย์คงต้องการกดดันเธอเพื่อดูปฏิกริยาของเด็กว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร แม่ก็ตอบว่าแม่ไม่ได้หุ้หรือเพราะไม่ร้องไห้ให้เขาเห็น มีเด็กสมัคร ๖๐ คน รับ ๑๒ คน พออีกสิบห้าต่อมาก็ไปสอบสัมภาษณ์ที่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คราวนี้สบายแล้วไม่ร้องไห้ เริ่มเขี้ยวมากขึ้น พอรู้ผลสอบก็คือสอบได้ที่ทั้งสองแห่ง”

สำหรับเหตุผลที่หทัยเลือกเรียนที่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพราะอยากอยู่หอพัก เกิดมาตลอดชีวิตอยู่แต่บ้านกับพ่อแม่มาตลอด ขอชีวิตหนึ่งได้ทำอะไรสักอย่างบ้าง แล้วเขาก็สนใจสนุกสนานเราเรียนหนังสือด้วยความสนุกสนาน เพราะรวมเพื่อนในแก๊งของ รร.เซนต์โยเซฟคอนเวนต์เข้าไปด้วยกัน อย่างที่เรียกว่า Enjoy ชีวิตไม่มีความเครียด ตอนนัเรียนจบปริญญาโท International Business ที่เมือง Bath ประเทศสหราชอาณาจักร ทำงานอยู่ฝ่ายการตลาด บริษัทเซ็นทรัลพัฒนาด้านการพัฒนาห้างสรรพสินค้า “หทัยให้ลูกเรียนที่ประเทศอังกฤษเพราะเรียนนี้เดียว ๔ เทอมก็จบแล้วทำ Thesis จบก็กลับบ้านได้ ถ้าไปเรียนต่อสหรัฐ ต้องใช้เวลามากกว่า”

รัตนาล่าว่าเมื่อลูกเรียนจบทั้งสองคน ตอนนั้นอายุ ๕๕ ปี ก็อยากจะทำางมีจากการทำงานในตลาดหลักทรัพย์ เพราะเครียดมาก บ้างช่วงทำงาน ๗ วันไม่ได้หยุด ขอ Early Retire กับที่ปรึกษา เมญจุพลชัย นายกรัฐมนตรีอยากให้อยู่ทำงานต่อ ก่อนหน้านั้นตลาดหลักทรัพย์ เคยประกาศให้มีการ Early Retire สองรอบมาแล้ว เพื่อปรับวัฒนธรรมการทำงานองค์กร “หทัยก็บอกน่ายว่าช่วงนั้นแม่เพิ่งจะเสียใจใหญ่ เราก็อ้างว่ามีกิจการที่บ้านต้องดูแล ลูกสองคนก็เรียนจบแล้วหมดภารกิจก็อยากจะทำพักผ่อน ใครๆ ถามว่าหทัยไม่เสียใจเงินเดือนหรือเพราะเงินเดือนหลักหลายแสนบาท เราก็บอกตรงๆ ว่าเสียใจยวดวงค์แต่ช่วงทำงานเป็นโรครุมิแพ้ หอบหืดถึงกับต้องกินยาขยายหลอดลม ต้องฉีดยาเข้าเส้น บางครั้งก็แพ้ยาขยายหลอดลมอีก มีอาการใจสั่น หทัยรู้สึกวุ่นวายที่ใกล้จะตายน่าจะมามีการอย่างนี้ นอนไม่ได้ต้องหายใจหอบๆ แต่พอออกจากงานแล้วร่างกายได้พักผ่อนเต็มที่ อาการเจ็บปวดทั้งหลายก็หายไปเป็นปกติทั้ง”

ภณิดา กัลยาณมิตร ชมดาว หรือจุ่มจบกจาก รร.เซนต์โยเซฟคอนเวนต์ เข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เริ่มต้นทำงานที่ กทม.เป็นลูกจ้างอยู่ที่กองผังเมืองและสอบเข้าทำงานที่ธนาคารมหานคร ต่อมาถูกโอนย้ายเป็นธนาคารกรุงเทพ ในช่วงปิดงบปีมีการไม่สบายหน้าเขี้ยวไปข้างหนึ่ง หมอบอกว่าเป็นความเครียดที่ซ่อนอยู่โดยไม่รู้ว่า ในที่สุดตัดสินใจลาออกจากงานเมื่ออายุ ๕๓ ปีเพื่อพักผ่อนอยู่บ้าน

ภณิดาเล่าว่ามีชีวิตที่ไม่โลดโผน ความที่เป็นน้องสาวคนเล็กมีแต่พี่ชายชีวิตอยู่กับพ่อสวัสดิ์-แม่บุญเจือ ชมดาวมาตลอด พ่อทำงานบัญชีที่วังจักรพงษ์ พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ แต่พ่อเสียชีวิตตั้งแต่จุ่มยังเล็ก จุ่มอยู่กับแม่และพี่ชาย พี่ๆ มีครอบครัวก็สร้างบ้านอยู่ในอาณาบริเวณเดียวกัน เดินหากันได้ จุ่มแต่งงานอายุ ๒๙ ก็อยู่ในบ้านพ่อแม่ มีลูกสาวคนเดียวชื่ออาภากร (พีเจน) สามีน้องชยกร กัลยาณมิตร (เบ๊ยก) รู้จักกันตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทำงานอยู่การไฟฟ้านครหลวง เขาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งปอดตอนอายุ ๕๔ คุณพ่อชยกร กัลยาณมิตร ชื่อเล่นที่เป็นลูกของมหาอำมาตย์เอกเจ้าพระยาสุรสีห์วิสิษฐศักดิ์ (เชย กัลยาณมิตร) อดีตเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย อดีตข้าหลวงใหญ่แห่งมณฑลพายัพในสมัยรัชกาลที่ ๕

“จุ่มในฐานะที่เป็นลูกสาวคนเดียวและคนเล็ก มีแต่พี่ชายหลายคน จุ่มทำอะไรไม่เป็นนอกจากดูแลแม่ ตอนนั้นแม่ป่วยเป็นมะเร็งลำไส้ใหญ่ รักษาอยู่หลาย รพ. วั่งวโรทัย รพ.เซนต์หลุยส์ ยังเจอเพื่อนเซนต์โยรุ่นเดียวกัน วันทนา ฮวดศิริ ทำงานอยู่ที่ รพ.เซนต์หลุยส์และร้องเพลงอยู่ในโบสถ์ ตอนนั้นแม่จุ่มเสียชีวิตแล้ว สามีกก็เสียชีวิต กลายเป็นนางซินอยู่แต่ในบ้านไม่ค่อยไปไหน สมัยก่อนยังไปหาหมี่ รัตนฯ ชวนสนธิ์ ทำงานอยู่ที่ตลาดหลักทรัพย์ฯ แล้วหมี่ก็ขับรถมาส่งที่บ้าน แต่ตอนนี้ไม่ได้ไปไหนแล้ว เสาร์อาทิตย์พีเจนลูกสาวจะพาไปซื้อของนอกบ้าน วันธรรมดาเขาทำงานด้านเอกสารที่ บ.ซิโนเบซิฟิซียช็อกโกแลต ยี่ห้อดัง พีเจนเรียนจบคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้า เป็นทนายความอยู่พักหนึ่งแต่ไม่ชอบก็เปลี่ยนงานมาทำด้านเอกสารด้านชิปปิงที่บริษัทซิโนเบซิฟิซีย เขาชอบคำนวณมากกว่าการทำงานทนายความ”

ภณิดาใช้เวลาอยู่บ้านกับการเป็นแม่บ้านและพักผ่อนด้วยการนั่งหน้าจอภาพยนตร์ผ่านยูทูบ ได้พบปะกับเพื่อนฝูง เมื่อศาสตราจารย์พรรัตน์ ดำรง ฉลองวันครบรอบแต่งงานกับ Lowell อาจารย์ชาวอเมริกันก็มารับประทานอาหารที่ร้านอาหารไทยย่านทุ่งมหาเมฆ ก็เข้ามาหาที่บ้านและนัดให้ออกมาพบปะเพื่อนฝูง ด้วยการกำชับอย่างหวังดีว่าออกมาพบปะเพื่อนๆ ก่อนที่จะเป็นโรคอัลไซเมอร์ จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ได้ออกมาพบปะเพื่อนฝูงนอกบ้าน ด้วยข้อเสนอว่าภณิดาขอเป็นผู้เลือกสถานที่นัดดาการจันทร์เพ็ญ คลองเตยใกล้บ้านที่สุด นั่งช้อนมอเตอริไซค์ออกมาได้ “จุ่มอยู่บ้านทั้งวันอยู่กับต้นไม้ใหญ่โตในบ้าน ต้นมะยมขิด มะม่วง ชะมวง ตะลิงปลิง มะพร้าว ช่อม่วง พวงคราม เวลานี้อยากชวนแม่อยู่มาเที่ยวที่บ้านมาดูต้นไม้กัน แต่บ้านอยู่ก็อยู่ไกลถึงหลักสี่โน่น ก็ต้องรออยู่พาแม่มาเพราะจุ่มก็ขับรถไม่ไปไหนก็ไม่ค่อยจะลูก”

ภณิดาเป็นเพื่อนที่ Popular ในกลุ่มเพื่อนๆ สนุกสนานเฮฮาแบบลิมโลก ทุกคนตั้งใจที่จุ่มเข้าร่วมกลุ่มในครั้งนี้ด้วย ทำให้รำลึกความหลังกัน ภณิดาและมณฑาทิพย์ ทองเรืองกุล หรืออุ๊เป็นสาวสวยขนาบยาวอนมาก สมัยก่อนสามารถวางก้านไม้ขีดได้เป็นที่เฮฮากันใหญ่ แต่วันนี้จุ่มบอกว่าวัยขนาดนี้ขนาบยาวองร่วงไปหมดแล้ว

ในวงสนทนาพูดคุยกันถึงทุเรียนชื่อแปลก รสชาติอร่อย ทุเรียนหมอนทอง ไหลหัวดวง ลับแล หลงลับแล จ.อุดรดิตถ์ เม็ดในยายปราง ทองดำตัว ตะกั่วป่า จ.พังงา ชะนีเกาะช้าง ก้านยาว สาลิกา อ.กะปง จ.พังงา กบสุวรรณ จ.จันทบุรี กบพิกุล พัทธิมระยอง กะเทยข้าวลิ้น กบกิ่งแข็ง ภูซังคิง เบตง-ยะลา ดาวกระจาย จ.จันทบุรี กบรัศมี สายน้ำผึ้ง พวงมณี จันทบุรี ชมพูบานระยอง ทองกมล จ.ระยอง ได้ข้อสรุปว่าทุเรียนที่อร่อยสุดคือทุเรียนหลงลับแล จุฑาภรณ์ ลำซา ถึงกับบอกว่าจะหอมอร่อยแค่ไหนก็อย่าชนใส่รดเด็ดขาดกลิ่นติดรถมาก และอีกเรื่องหนึ่งที่ป้าสุมาลี นาคมทูลขยายความว่าแม่วเป็นคนที่แกล้งในวัยเด็กได้กลิ่นแค่นี้ๆ หน่อยๆ ก็ถึงกับเวียนหัวต้องดมยา

สุมาลี นาคมทูล (นากาฮารา) เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น เป็นบุตรของโทชิโร นากาฮารา และคุณแม่สุจินต์ เข้าเรียน รร.เซนต์โยเซฟคอนเวนต์ ตั้งแต่เล็กๆ จนจบชั้น ม.ศ.๕ ศิลป์ ตอนที่เปลี่ยนนามสกุลก็เนื่องจากพ่ออยู่เมืองไทยมานานอยากมีที่ดินในเมืองไทยก็ได้สิทธิ์เปลี่ยนนามสกุลเป็นคนไทย อีกอย่างหนึ่งลูกๆ เริ่มจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยกันแล้วก็อยากได้สิทธิ์ในฐานะที่เป็นคนไทยด้วยสิทธิ์เท่าเทียมกัน สุมาลีหรือเพื่อนๆ เรียกว่า “ป้า” เข้าเรียนปริญญาตรีคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ด้านการเงินการธนาคาร ตอนนั้นก็เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยแต่เนื่องจากต้องท่องจำค่อนข้างมาก ประกอบกับการเรียนที่คณะค่อนข้างหนักอยู่แล้ว กลายเป็นว่าภาษาญี่ปุ่นจะจุดประกายให้ลดลง จึงตัดสินใจหยุดเรียนภาษาญี่ปุ่นและเน้นการเรียนในคณะ ทำให้ลูกครึ่งญี่ปุ่นอย่างสุมาลีพูดญี่ปุ่นได้แต่เขียนญี่ปุ่นไม่เก่งเท่าที่ควร.

(โปรดติดตามอ่านต่อฉบับหน้า)